

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til kapitel 1**Til § 1*

Bestemmelsen gennemfører betalingssteddirektivets art. 2 om anvendelsesområdet.

Det foreslås i *stk. 1*, at lov om betalingstjenester finder anvendelse på betalingstjenester omfattet af bilag 1, jf. dog stk. 2-3 og § 4.

For en beskrivelse af hvilke betalingstjenester, der er omfattet af bilag 1, henvises til bemærkningerne til bilag 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at kapitel 10 finder anvendelse på betaling med betalingsurrogater, jf. § 102, der ikke udgør en betalings tjeneste.

Med dette lovforslag ophæves lov om visse betalingsmidler. Da direktivet om betalingstjenester imidlertid ikke regulerer alle de betalingsmidler, som i dag er omfattet af lov om visse betalingsmidler, foreslås det, at disse betalingsmidler fremover skal være reguleret i kapitel 10. I kapitel 10 anvendes begrebet betalingsurrogater i stedet for betalingsmidler, da dette begreb er mere dækkende for restgruppen af betalingsmidler. Der er for eksempel tale om elektroniske klippekort og SIM-kort til brug for betaling for taletelefoni. For en nærmere beskrivelse af hvilke betalingsurrogater, der er omfattet af kapitel 10, henvises til bemærkningerne til § 102.

En tjeneste, der i dag udgør et betalingsmiddel, vil derfor fremover kun være reguleret af kapitel 10, hvis dette betalingsmiddel ikke samtidig udgør et betalingsinstrument.

For definitionen af et betalingsinstrument henvises til bemærkningerne til § 6, nr. 9.

Økonomi- og erhvervsministeren har i dag efter § 1, stk. 6-8, i lov om visse betalingsmidler adgang til at undtage visse betalingsmidler fra loven eller dele af loven.

I *stk. 3* foreslås det at indføre en tilsvarende adgang for de betalingstjenester, der omfattes af loven. Dette indebærer, at økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse for en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Økonomi- og erhvervsministeren kan samtidig fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Den foreslåede bestemmelse giver både mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer. Ministeren kan derfor give navngivne udbydere af en tjeneste omfattet af loven dispensation fra visse af lovens bestemmelser i form af en konkret forvaltningsakt på

baggrund af en individuel ansøgning. Ministeren kan endvidere give bestemte grupper af tjenesteudbydere en generel dispensation ved udstedelse af en bekendtgørelse.

Bestemmelsen er kun relevant for tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse og for betalingsurrogater efter kapitel 10, fordi disse ikke er omfattet af direktivet.

Bemyndigelsen efter forslagets stk. 3 skal, som efter den nuværende lov om visse betalingsmidler, anvendes restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvejende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor betalingsinstrumentet har en meget begrænset udbredelse, og hvor det vil forekomme urimeligt byrdefuldt at lade lovens regulering finde anvendelse. Som eksempel kan nævnes betalingsinstrumenter, der kun kan anvendes af en virksomheds medarbejdere i virksomhedens kantine.

Som et andet eksempel på, at der foreligger tungtvejende grunde kan nævnes, at dispensationsadgangen efter den gældende lov om visse betalingsmidler i dag bl.a. er udnyttet til at undtage teleselskabernes SIM-kort fra visse af lovens regler. Disse dispensationer vil blive videreført under lov om betalingstjenester.

Til § 2

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører betalingssteddirektivets art. 1, stk. 1, og opregner hvilke virksomheder, der må yde betalingstjenester.

Efter forslaget til stk. 1, må betalingstjenester kun udbydes her i landet af følgende udbydere, der enten er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) Betalingsinstitutter, jf. denne lovs kapitel 2.
- 3) Udstedere af elektroniske penge, jf. kapitel 19 i lov om finansiell virksomhed.
- 4) Danmarks Nationalbank.
- 5) Offentlige myndigheder.

Ved pengeinstitutter forstås banker, andels- og sparekasser.

Betalingsinstitutter er ifølge forslagets definition af dette begreb i § 6, nr. 1, en juridisk person, der i overensstemmelse med forslagets kapitel 2 er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Svarende til pengeinstitutter kan disse udbyde betalingstjenester her i landet, hvis de er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.